Rok II. Warszawa, dnia (19 Kwietnia) 1 Maja 1899 r. № 15 i 16.

Tygodnik Szachowy

PRENUMERATA (*abonnement*) wraz z przesyłką wynosi:

Za rok (*par an*)	Rb 4 —	frc. 11 —	Gld. 5, 50	Mk 9 —
„ 1/2 „	„ 2 —	„ 5, 50	„ 2, 75	„ 4, 50
„ 1/4 „	„ 1 —	„ 2, 75	„ 1. 40	„ 2, 25

Adres Redakcji: **Warszawa, Nowy-Świat 16.**

OD REDAKCJI: **Tygodnik Szachowy** w półroczu bieżącym wychodzić będzie na tych samych jak dotąd warunkach. Osoby, odbierające **Tygodnik Szachowy** za pośrednictwem poczty, prosimy o wczesne nadsyłanie prenumeraty dla uniknięcia przerwy w odbiorze i **wprost** do Redakcji, ulica **Nowy-Świat 16** wszelkie bowiem pośrednictwa narażają na opóźnienie i pomyłki w przesyłce Pisma.

Klub Szachowy w Warszawie.

P. Sobieszczański, obrońca Prokuratorji, inicjator Klubu Szachowego w Warszawie, otrzymał w d. 27 kwietnia r. b. przychylną rezolucję p. ministra spraw wewnętrznych, na zasadzie której, pozwolono założyć „Warszawskie Towarzystwo Zwolenników gry szachowej". Do niniejszego numeru dołączamy ustawę tegoż Towarzystwa.

Wyjaśnienie.

Ponieważ w korespondencjach niektórzy z czytelników naszych, zadanie nazywają zagadką, widzimy potrzebę zwrócić uwagę, że terminy szachowe powinny być używane w znaczeniu ścisłem. Co prawda literatura zadaniowa u nas, znajduje się dopiero w zarodku, pojęcia i nazwy odnośne nie są wszystkim czytelnikom znane dokładnie, dla niektórych pojęć terminy odpowiednie mamy zapożyczone,—to też tem silniej pragniemy, aby terminy szachowe, już mające ścisłe znaczenie, były przez czytelników naszych ogólnie przyjęte.

Od czasu do czasu w krytykach zadań lub w uwagach luźnych, jak niniejsza, wyjaśniać będziemy terminy ważniejsze. Obecnie zwracamy uwagę na punkta następujące.

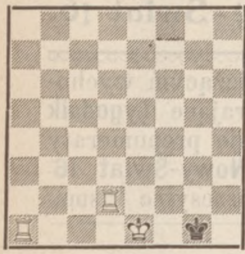
Zwykłym dwuchodówkom, trzychodówkom ... nie można dawać miana zagadki; wszak utwory te nie zawierają w sobie elementu nieokreślonego, lecz opierają się na fundamencie realnym, o charakterze ściśle matematycznym, rozwiązaniem nie rządzi dowolność i fantazja, lecz myśl nasza musi iść po tej drodze, jaką autor wy tknął;--utwory te zatem nazywamy *zadaniami*. Synonimem tego terminu będzie *dwuchodówka*, *trzy—czterochodówka*.

Niejeden zadanie nazywa *końcówką*; co prawda niema w tem błędu, ale nazwa końcówki więcej jest odpowiednią dla gier końcowych, oznaczanych „białe zaczynają i wygrywają", „białe zaczynają i osiągają niedograną". *Gra końcowa*, będzie tu synonimem.

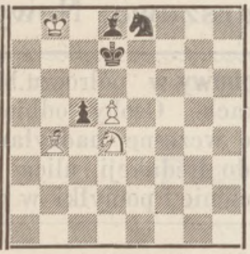
Zagadka szachowa wyłamuje się z reguł, ogólnie przyjętych dla zwykłych zadań szachowych, i wkracza w dziedzinę fantazji i dowolności.

Tak naprzykład w pozycjach:

I. II.

białe matują w jednym chodzie.

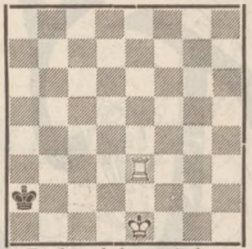
mat w jednym chodzie. (Helcin)

białe matują, opierając się na tem dowolnem przypuszczeniu, że w I białe jeszcze nie roszowały, chociaż napewno o tem nie wiemy, a w II, że ostatnie posunięcie czarnych było c7—c5, chociaż mogło być jakiekolwiek inne.

Natomiast jednochodówka (podług Lange „Księga zadań sz." jest zupełnie ścisłą, gdyż pozycja wskazuje, że ostatni chód czarnych nie mógł być inny tylko b7—b5, inaczej albowiem czarne figury zeszłyby z szacha białemu królowi. Jest to zatem nie zagadka a zadanie, gdyż rozwiązanie różni się swoją ścisłością od takiegoż rozwiązania (bicie w przelocie) zagadki Helcin'a.

Oto III przykład zagadki szachowej:

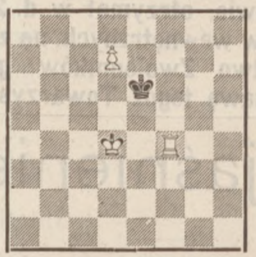
Białe dały wieżę w przeddatku-mat w 2 pos.

Rozwiązanie: 1) 0--0--0, gdyż chociaż białe Wa1 oddały, ale nie zrzekły się prawa roszowania. a2—a1 2) e3—a3†.

Zagadki takie, w rubryce stałej, wprowadzono obecnie w „Wiener Schachzeitung". Ztąd też wziętą została zagadka szachowa Schlechtera—p. № 34 w „Tygodniku Szachowym".

Igraszka szachowa jest to wybryk żartu, zrywający pęta nie tylko prawideł przyjętych dla zadań, ale nawet praw szachowych w ogóle. Terminu tego po raz pierwszy właściwie używał ś. p. W. Korotyński, gdy jeszcze redagował rubrykę szachową w „Tygodniku Illustrowanym".

Tak np. „Humor in Schachspiel" podało następujący mat w dwóch chodach:

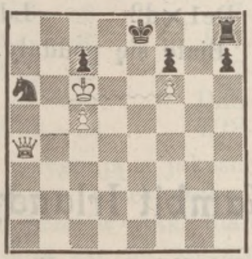
Tę samą ideę zawiera igraszka R. Steinweg'a

Mat w 2 pos.

(Deutsch. Wochenschach 1893 r. № 17). Rozwiązanie: 1) g7—g8 Król!

Oto jeszcze „kawał" na wzór Loyd'a do tej że kategorji igraszek należący:

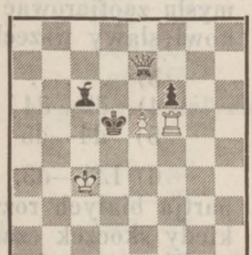

Czarne jeszcze nie roszowały, mat w 2 pos.

Rozw: chociaż czarne nie roszowały, ale roszować nie mogą, gdyż ostatni chód czarnych nie mógł być skoczkiem a6, gdyż ten by schodził z szacha białemu królowi, tylko był królem lub wieżą. Zatem od rozwiązania 1) a4×a6 i 2) a6—a8† czarne nie mają prawa bronić się roszowaniem.

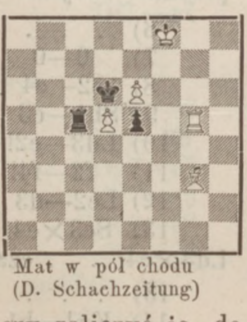
Niektóre dowcipy szachowe jak np.

Mat w połowie posunięcia (podł. D.Schachzeitung)

Rozwią: pierwsza połowa chodu--zdjęcie czarnej figury z pola d6-już zrobiona; drugą połowę bicia uskutecznia pieszek e5—d6†.

Rozwią: w pierwszej połowie zrobionego posunięcia, białe biły w przelocie f5-f6, nie został jeszcze zdjęty pionek czarny e5, co uczynić należy w drugiej połowie tego posunięcia.

Mat w pół chodu
(D. Schachzeitung)

Można się wachać czy zaliczyć je do igraszek, czy [racjonalniej] do zagadek. Wybaczamy nieścisłość w tym względzie. Głównym jednak celem niniejszej notatki, było wykazanie, że zagadka i igraszka stanowią kategorje zupełnie odrębne od zwyczajnych zadań szachowych, że termin *zadanie*, ściśle rzecz biorąc, służy tylko dla dwu- trzy—chodówek,—termin, którego inną nazwą np. zagadka zastępować nie można, szczególniej w razach, gdy zależy na ścisłości.

Oswald Jarosz.

PARTJE.

Partja Petrowa

Grana w Kromeriżi 11 Lutego 1899 r.

Josef Skacel		**Bohus Prikril**
	Białe	Czarne.
1)	**e2—e4**	**e7—e5**
2)	**Sgl—f3**	**Sg8—f6**
3)	Sf3×e5	d7—d6
4)	Se5—f3	Sf6×e4
5)	d2—d4	d6—d5
6)	Lf1—d3	Lf8—e7
7)	0—0	Sb8—c6
8)	c2—c4	Se4—f6

9) Lc1—e3 wolelibyśmy Lc1—g5, następnie Wf1—e1.

9)	. . .	d5×c4
10)	Ld3×c4	Lc8—g4

11) Lc4—e2 również wolelibyśmy grać h2—h3, zaofiarowanie Laufra g4 nie miałoby w tej pozycji najmniejszej racji bytu, zmusiłoby zaś przeciwnika ustąpić Laufrem na h5 i dałoby pewną swobodę ruchów królowi białemu.

11) . . . Dd8—d7

Czarne mogą roszować w którą chcą stronę

12) Sb1—c3 aby przeszkodzić długiej roszadzie.

12) . . . 0—0
13) Wf1—e1 Wa8—d8

Czarne grożąc ciągle pionowi d4, doskonale grę rozwijają.

14) a2—a3 Sf7—d5

15) Sc3×d5? zupełnie zbyteczne, gdyby Se5 bił Skoczka c3 lub Laufra e3, wtedy pion zagrożony e4 byłby podparty pionem b2 lub f2, co dałoby większą swobodę białym.

15) . . . Dd7×d5
16) h2—h3 Lg4—h5

17) g2—g4? posunięcie nadzwyczaj słabe, gdyż daje pole dla ataku nieprzyjacielskiego.

17) . . . Lh5—g6
18) Dd1—d2 f7—f5

Teraz czarne korzystają z nierozważnego posunięcia białych (g2—g4) i chcą rozbić skrzydło królewskie.

19) Wa1—c1 Kg8—h8!

groziło Le2—c4.

20) g4—g5 f5—f4!

Czarne poświęcają pieszka dla zyskania otwartej linji, oraz zarobienia figury za qualitas.

21) Le3×f4 Dd5—e4
22) Lf4×c7 Wd8—d7
23) Lc7—g3 Wf8×f3
24) Le2×f3 De4×f3
25) We1—e3 Df3—f5
26) h3—h4 Sc6×d4

Białe nie mogą bić We3×e7 z powodu grożącego Se4—f3†

27) Wc1—c8†, Le7—d8!
28) Lg3—c7! Sd4—c6!
29) Dd2—e2! Wd7—d1†!

Gdyby białe chciały bić Wd1, to Df5×c8 i pozbywają się groźby.

30) Kg1—h2! Df5—d7

31) De2—f3! z groźbą pójścia na f8.

31) . . . Kh8—g8!
32) Df3—e2? Wd1—d2!
33) Df3—e1 Dd7×c8
34) De1×d2 Ld8×c7†

Białe się poddały.

Gambit Irlandzki,

Grany w Chicago w Styczniu r. b.

Phillips	**Pillsbury**
Białe	Czarne

1) **e2—e4** **e7—e5**
2) **Sg1—f3** **Sb8—c6**

3) **Sf3×e5** posunięcie nie używane i napewno ryzykowne. Dziwnem wydaje się, że p. Phillips mógł bez namysłu zaofiarować Skoczka przeciwnikowi sławy wszechświatowej.

3) . . . Sc6×e5
4) d2—d4 Se5—c6
5) d4—d5 Sc6—b8

6) Lf1—d3. Oryginalny skutek! partja białych rozwinięta, tymczasem kiedy skoczek czarny zrobił 4 posunięcia po to, aby wrócić na swe poprzednie miejsce!

6) . . . d7—d6
7) 0—0 Sb8—d7
8) c2—c4 Lf8—e7
9) Sb1—c3 Sd7—e5
10) Ld3—e2! f7—f5
11) f2—f4! Se5—f7
12) Le2—d3 f5×e4

13) Sc3×e4. Zdaje się, że przez Ld3×e4 . . . czarne rezerwują.

13) . . . Lc8—f5
14) Kg1—h1 Lf5×e4
15) Ld3×e4 Sg8—f6
16) Le4—f3 0—0

17) g2—g4. Śmiałym fortuna sprzyja! Trzeba jeszcze dodać, że atak białych został wykonany z namysłem, by osaczyć przeciwnika.

17) . . . Sf6—d7
18) Lc1—e3 b7—b6
19) Lf3—e4 d7—c5
20) Le4—c2 a7—a5
21) Wf1—f3 Sf7—h8
22) Wf3—h3 g7—g6
23) g4—g5 Dd8—d7
24) Wh3—h4 Wf8—f5

Czarne rezygnują z jakości, aby oddalić groźnego przeciwnika — Laufra i wykonać przeciw-atak; białe prowadzą dalej swą grę nie śpiesząc się do wygranej i nie dając się wyprowadzić ze spokoju.

25) Dd1—g4 Wa8—f8
26) Dg4—h3 Le7—d8
27) a2 -a3!

Uwaga!

27) . . . Wf8—f7

Może nastąpić b2—b4, gdyby a5×b4, to a3×b4, Sc5—b7 i Wa1—a7!

28) b2—b4 Sc5—b7
29) Le3—d2 Dd7—e8
30) Wa1—e1 Wf7—e7
31) We1×e7 De8×e7
32) Lc2×f5 g6×f5
33) Dh3×f5; pozycja białych znakomita.

33) . . . Sh8—g6
34) Wh4—h6 Sg6—f8
35) Df5—d3! De7—f7
36) f4—f5 Ld7—e7
37) g5—g6! h7×g6
38) f5×g6 Df7—g7
39) Dd3—f5

z groźbą Ld2—c3!

39) . . . Sb7—e8
40) Wh6—h3 Le7—f6
41) Ld2—h6 Dg7—e7
42) Wh3—e3 Lf7—e5
43) Lh6—g5 De7—e8
44) Lg5×d8 Sf8×g6
45) Ld8×c7 poddały się.

Partja Hiszpańska

Pierwsza partja II wszechświatowego matschu, grana w New-Yorku d. 15 Marca r. b.

D. Janowski **J. W. Showalter**

Białe	Czarne
1) **e2—e4**	**e7—e5**
2) **Sg1—f3**	**Sb8—c6**
3) **Lf1—b5**	Sg8—f6
4) d2—d3	Lf8—c5

5) Lc1—e3 zupełnie nieużywane, lecz godne uwagi posunięcie.

5) . . . Dd8—e7
6) Sb1—c3 Sc6—d8
7) 0—0 c7—c6
8) Lb5—c4 0—0
9) Dd1—d2 d7—d6
10) Le3×c5 d6×c5
11) Dd1—g5 Wf8—e8
12) a2—a4 h7—h6
13) Dg5—h4 De7—c7
14) Sc3—e2 Sd8—e6

przełożylibyśmy Lc8—e6, Skoczka zaś utrzymać.

15) Lc4×e6 Lc8×e6
16) Sf3—d2 Kg8—h7

Ten przygotowywany manewr jest dla czarnych niekorzystnym. W razie gdyby grały 16) . . . Sf6—d7, to 17) f2—f4 spotkałyby się z f7—f5 w odpowiedzi i grą równą.

17) f2—f4 e5×f4
18) Se2×f4 g7—g5
19) Sf4×e6 We8×e6
20) Dh4—f2! Kh7—g8
(20 minut) (1 godz. i 1 min.)

Czarne tracą piona zaledwie, czemu przeszkodzić nie mogły, w razie 20) . . . b7—b6, nastąpiłoby 21) e4—e5, Sf6-g8 [21) . . . De5×, 22) Wa1—e1, Df4 i t. d.] 22) Df2×f7†, Dc7×f7 23) Wf1×f7†, Kh7—g6; 24) Wf7—c7.

21) Df2×c5 We6—e5
22) Dc5—c3 Sf6—g4
23) Sd2—f3 Dc7—b6†
24) Dc3—d4 c6—c5
25) a4—a5 Db6—c7
26) Dd4—c3 We5—e6
27) h2—h3 Sg4—e5
28) Sf3×e5 We6×e5
29) Wf1—f6 h6—h5

Czarne nie miały wyboru. W razie Kg8—h7, nastąpiłoby Wf6×f7† i po Kg8—g7, nastąpiłoby 30) Wa1—f1 z następnem Wf1—f5.

30) Wa1—f1 Wa8—f8
31) Wf1—f5 We5×f5
32) Wf6×f5 Dc7—g3
33) d3—f6 poddały się.
(minut 37) (godzina i 50 min.)

„Deutsch. Wochen."

Gambit Laufrowy,

grany Warszawie w Styczniu r. b.

p. P. p. B.

Białe Czarne

1) **e2—e4** **e7—e5**
2) **f2—f4** **e5×f4**
3) **Lf1—c4** d7—d5
4) Lc4×d5 Dd8—h4†
5) Ke1—f1 g7—g5
6) Sg1—f3 można grać również d2—d4 wpierw i b1—c3. a następnie, gdy partja więcej się rozwinie, g1—f3.
6) . . . Dh4—h5
7) d2—d4 Lf8—g4

Lepiej aniżeli g8—e7, które to posunięcie przydatne być może w następstwie.

8) c2—c3 mówiliśmy już przy 6 posunięciu, że należało grać b1—c3; w razie potrzeby można grać c3—e2 a następnie c2—c3; obecnie pole c3 zajęte jest przez piona i utrudnia wyjście Skoczkiem b1.

8) . . . Sg8—e7
9) Dd1—b3 należało cofnąć Laufra i dać okazję zamiany przeciwnikowi.
9) . . . 0—0

Czarne swobodnie mogły roszować, czegoby nie uskuteczniły, gdyby przy właściwem graniu białych nie miały możności cofnięcia Laufra w 9 posunięciu i białe mogłyby teraz grać h2-h4 i utrzymać atak.

10) Ld5×b7 i teraz jeszcze wolałbym h2—h4.
10) . . . Lc8×b7
11) Db3×b7 Sb8—c6
12) Sb1—a3 Wa8—b8
13) Db7—a6 złe byłoby bicie piona c7, gdyż czarne wyprowadziłyby Wieżę wraz z atakiem.
13) . . . Lg7×d4?

Jeżeli już poświęcić figurę, to wolałbym uczynić to wtenczas, gdy królowa stała na polu b7.

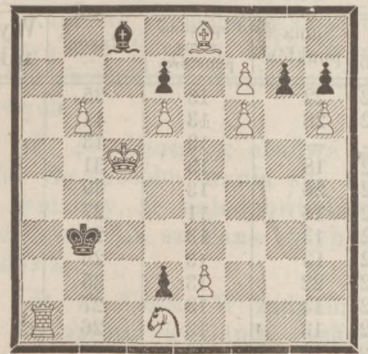
14) c3×d4 Sc6×d4
15) Da6—d3 Sd4—e6
16) Dd3—c3 g5—g4
17) Dc3—e5 Dh5—h6
18) Sf3—e1 Se7—g6
19) De5—c3 Wb8—d8
20) Lc1—d2 Wf8—d8
21) Dc3—c2 Wd4—d7
22) Ld2—c3 Wd4—d7
23) Dc2—e2 Dh6—h4
24) h2—h3 f4—f3
25) g2×f3 Se6—f4!
26) De2—f2 g4—g3
27) Df2×a7 Wd7—d2!!
28) Lc3×d2 Wd8×d2
29) Sa3—c4 inne posunięcia również by nie ratowały.
29) . . . Wd2—f2†
30) Da7×f2 g3×f2
31) Se1—g2 Sf4×g2
32) Kf1×g2 Sg6—f4†
33) Kg2—f1 Dh4—g3
34) Sc4—e3 Dg3×f3

Białe się poddały.

(*rozbiór p. J. Taubenhausa.*)

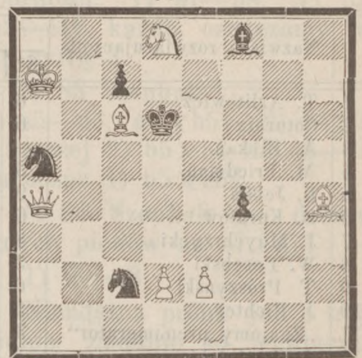
ZADANIA.

123 Rafał Lipski z Warszawy.
oryginalne.

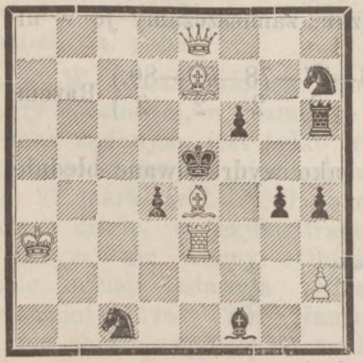
Mat za 3 posunięciem. (10 i 6—16)

124 Vojtech Kosek w Bohumilicach
oryginalne

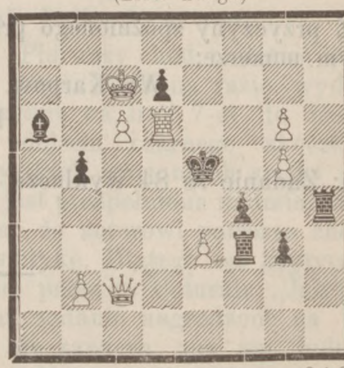
Mat za 3 posunięciem. (7 i 6—13)

125 Wacław Cisar w Czechach
(Czeskie Listy szachowe)
1-sza nagr. na konk. Czeskiej spółki szachowej.

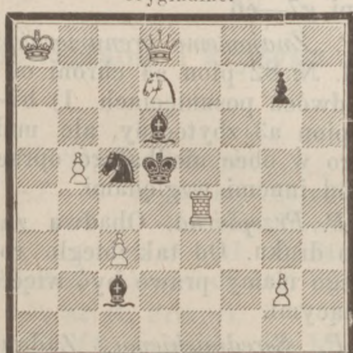
Mat za 3 posunięciem. (6 i 9—15)

126 Jan Hostau w Brzicach
(Zlata Praga)

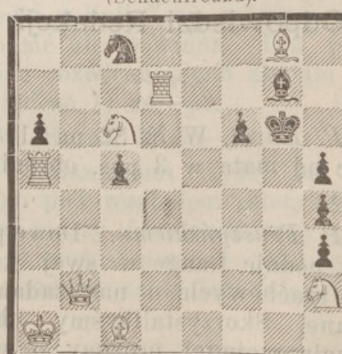
Mat za 3 posunięciem. (8 i 8—16)

127 H. Kiejdański z Memla
oryginalne.

Mat za 2 posunięciem. (7 i 5—12)

128 R. Steinweg w Berlinie
(Schachfreund).

Mat za 2 posunięciem. (8 i 9—17)

Sprostowanie: 1) w zad. 91 na a8 stoi Laufer czarny, na e2 Dama biała.

Referent działu zadaniowego *Oswald Jarosz.*

Dobre rozwiązania nadesłali pp.

	Nazwiska rozwiązujących	№ Zadań						Suma punktów	Poprzednia suma punktów	Razem	Wynik.
		81	82	83	84	85	86				
1	T. Arlitewicz	6	6	6	—	2	2	22	13	35	
2	Coturnix	6	12	6	2	2	2	28	13	41	
3	A. Elhkan	—	—	—	—	—	—	—	13	13	
4	M. Friedman	3	3	6	2	2	2	18	13	31	
5	K. Jelski	9	12	3	2	—	2	26	13	39	
6	D. Kuratow	6	3	3	—	2	2	16	11	27	
7	J. Maychrzycki	3	3	3	—	2	2	13	13	26	
8	W. Porębski	3	3	3	—	2	2	13	13	26	
9	T Prószyński	6	6	6	2	2	2	22	13	35	
10	J. Richter	3	6	3	2	—	2	14	13	27	
11	„Znajomy prenumerator"	3	3	3	—	2	2	13	13	26	
12	J. Zwoliński	3	3	6	2	2	2	16	13	29	
13	Wł. Karpow	3	6	6	—	2	2	19	13	32	
14		—	—	—	—	—	—	—	—	—	

Z przyczyny spóźnionego przysłania rozwiązań, zamieszczamy je w niniejszym numerze:

Wł. Karpow. № №. 75—76—77—78—79—80.)
punkty: 3 2 2 2 2 2) Razem 13.

Uwaga: Zadanie № 84 wyklucza się z konkursu jako wydrukowane błędnie.

Odpowiedzi Redakcji.

P. Kurat. W № 82 na 1) e1-f6 czarne od mata w 3 pos. obronią się królem.

P. Pruszyńskiemu. Dowcip podobny podaje Lange w swej księdze zadań szachowych; u nas zadanie to nieznane. Skorzystalibyśmy chętnie, lecz najuprzejmiej prosimy o wiadomość, przez jakiego autora zostało ułożonem.

P. Jelskiemu i Richterowi: № 85 nie rozwiązuje się przez a3—a2, gdyż nastąpi g7—e6.

P. „Znajomemu prenumeratorowi": w zad. № 82 pion a4 chroni od mata w dwóch posunięciach 1) b7—b3† . . ., pion a3 zbyteczny, ale mniejsza o niego w obec niedbałego opracowania pod innemi względami.

P. Przepiórka. Obadwa zadania nie do druku. Od tak biegle rozwiązującego mamy prawo być więcej wymagającymi.

P. Seredyńskiemu. Zadań bez szczegółowych rozwiązań uwzględnić nie możemy.

P. Szenhak. Zadanie z królem na a2 (czarny a5) nie do druku.

Radzimy przestudjować teorję zadaniową np. Bergera, którą wydał razem ze zbiornikiem swoich zadań szachowych.

P. Frydmanowi: obadwa zadania słabe. Ze sposobu brania się do rzeczy, widzimy, że najodpowiedniejszym początkiem dla sz. Pana byłyby dwuchodówki.

P. V. Kosêk: W zadaniu II po e4—f5 oprócz warjantu wskazanego nastąpi 2) h5—f3 lub 2) h2—g2---czy się to nie da usunąć?

p. T. Pr. Z zezwolenia skorzystamy. Zadanie przesłaliśmy p. Jaroszowi do oceny. Marka zapisana na rachunek Sz. pana.

p. W. Gładkowskiemu. Podręcznik gry szachowej, w rozmiarze przez Sz. pana żądanym, jest tylko jeden — Bilguere'a, w języku niemieckim, kosztuje 22 marki (rbl. 11). O podobnego rozmiaru dziele, w języku francuzkim lub innym, nie wiemy. Objaśnienia chętnie udzieli redakcja „Strategie" (Paris, Saint-Sauveur 72, M-r Numa Prèti).

Za słowa współczucia serdecznie dziękujemy.

Rozwiązanie i krytyka zadań

№ 81. B. Prikryl.

1) c7—c6 z groźbą 2) c2—c3†
a) d4×e5 2) c6—c5†
b) e1—d1 2) f4×e2†
uboczne: 1) e5—d3 i 1) c2—c3†

№ 82 B. Prikryl.

1) e7—f8 z groźbą 2) b7—e7
a) c5—c4 2) b7—b5†
b) d5—e6 2) b7—c8†
c) inaczej 2) b7×c8, b7-f7†, c2—c4† ...

Ubocznych w tem zadaniu jak z rogu obfitości: 1) b7—b8, 1) b7—c7, 1) c2—c4†, każde oznaczamy w tabelce cyfrą 3.

№ 83 Szenhak.

1) e5—d3, a6×b5† 2) b4×b5†
inaczej 2) b5×c6 lub e8—d6 ...
uboczne 1) b5×c6†.

№ 84. Szenhak (po dostawieniu czarnych pionów na c7 i d7)

1) f3—c3

Nieudatna próba jak i trzy poprzednie. Zadanie to wykluczamy z konkursu, jako mylnie wydrukowane.

Liczby 2, przypadającej za nadesłanie rozwiązania, nie będziemy wliczać do sumy ogólnej.

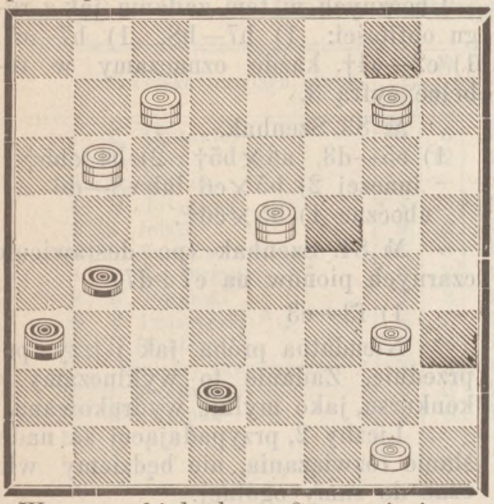
№ 85. Bull. 1) a7—a6

Pierwszy chód niełatwo wpada w oko, gdyż wieża na razie wydaje się potrzebną na linji 7-ej do mata e7† po odejściu czarnego skoczka; we wszystkich warjantach siatka matowa nie jest przepełniona nadmiarem obron; widać, że autorowi potrosze chodziło i o estetykę. Dlatego też krytyce nadesłanej przez p. Coturnix: „Jak przystało na zadanie nagrodzone na konkursie, nie zawiera ono ani ładnej idei ani estetycznych pozycji matowych", nie możemy przyznać zupełnej słuszności. Właśnie jest to ideą, że wieża schodzi z linji 7-ej, z której pozornie schodzić nie powinna. Dla tego też dwóch rozwiązujących złapało się na zwodnicze 1) a4—a2.

№ 86. Horne. 1) b5—f5.

Zadanie stoi wyżej od poprzedniego pod względem estetyki, mianowicie czysty i ekonomiczny mat, po f2×f5, można uważać jako grę główną; jednak za to jest daleko łatwiejszem. *O. J.*

ZADANIE № 17.
przez p. **J. Mirkulewicza** z Komorowa.

Wygrana białych za 6 posunięciem.

W objaśnieniu do zadania № 16, wypuściliśmy słowo „czarne“. Obecnie objaśnienie to brzmieć powinno: „Białe zaczynają i po 9 posunięciach, czarne zmuszone są pójść kamieniem, lub stracić damę“.

W kwestji warcabowej.

Pomieszczając w numerach zeszłych „Tygodnika“ odmiany gier warcabowych, pragnęliśmy choć pokrótce obznajmić czytelników z prawidłami różnorodnemi gry tej. Różnice, w ogóle, są małoznaczne, jednak tylko francuzi, w t. zw. „warcabach polskich“, wyłamują się od ogólnie przyjętej zasady i używają 100-u polowej warcabnicy.

Co się zaś tyczy samych prawideł gier warcabowych, to ile jest narodów na świecie, grę tę uprawiających, tyle jest najróżnorodniejszych zasad.

Toż samo działo się do względnie niedawna z grą szachową, obecnie zaś, jak wiadomo, prawidła jej są jednostajne i obowiązują zarówno wszystkie narody poszczególe. Dla czego nie uskuteczniono tego w grze warcabowej, trudno dociec, lecz gdyby szachowych, ustalone zostały, gra warcabowa, dziś mniej zwolenników mająca, mogłaby z czasem grze szachowej w zupełności wyrównać.

I wtedy słowa wieszcza naszego: „Niechaj chwalonym przez ciebie szachom nie zazdrości“, byłyby zupełnie słuszne, a gra sama uszlachetniłaby się na podobieństwo obecnej gry szachowej.

Podczas projektowanej wystawy wszechświatowej w Paryżu, w r. 1900, zebrać się ma kongres szachistów--pytamy, dla czegoby się nie miał zebrać również kongres warcabistów? Wszak gra szachowa, w obecnym swoim rozwoju, mniej bezwarunkowo potrzebuje obrad nad swemi kwestjami, aniżeli warcabowa, która pod względem posiadania ogólnie przyjętych prawideł, stanowczo szwankuje.

My ze swej strony, prowadząc dział warcabowy jako dodatkowy, nie jesteśmy w możności nic więcej zdziałać, aniżeli myśl rzucić jedynie, lecz są pisma specjalnie warcabowe, jak naprzykład „Szaszki“, które powinneby myśl naszą rozwinąć i starać się odpowiednio zaagitować pomiędzy warcabistami, ażeby w celu ustalenia ogólnych zasad gry warcabowej, zwołany został kongres międzynarodowy, najwłaściwiej w Paryżu, w czasie wystawy w r. 1900.

Kwestją najważniejszą tego kongresu, byłoby rozstrzygnięcie unormowania ilości pól w warcabnicy, kwestje zaś postronne, jak chody, bicia i t. p. dałyby się z łatwością określić—przyjmując do prawideł normalnych, zalety poszczególnych zasad rozmaitych gier warcabowych.

Zważywszy dotychczasową ruchliwość i dobre chęci redakcji „Szaszek“, oraz wielu amatorów gry warcabowej w Cesarstwie, sądzimy, że będą one niejako rękojmią, iż myśl rzucona przez nas nie pójdzie na marne, a korzyści stąd osiągnięte i sława przyczynienia się do ujednostajnienia zasad gry warcabowej, a co za tem idzie, do podniesienia jej do stopy jaką zajmować powinna—będzie dla nich sowitą nagro-

Redaktor i Wydawca **W. Dzierzbicki**

Дозволено Цензурою. Варшава 21 Апрѣля 1899 г.